

СІЧЕНЬ

1981

Київ

ПЕРСЯ

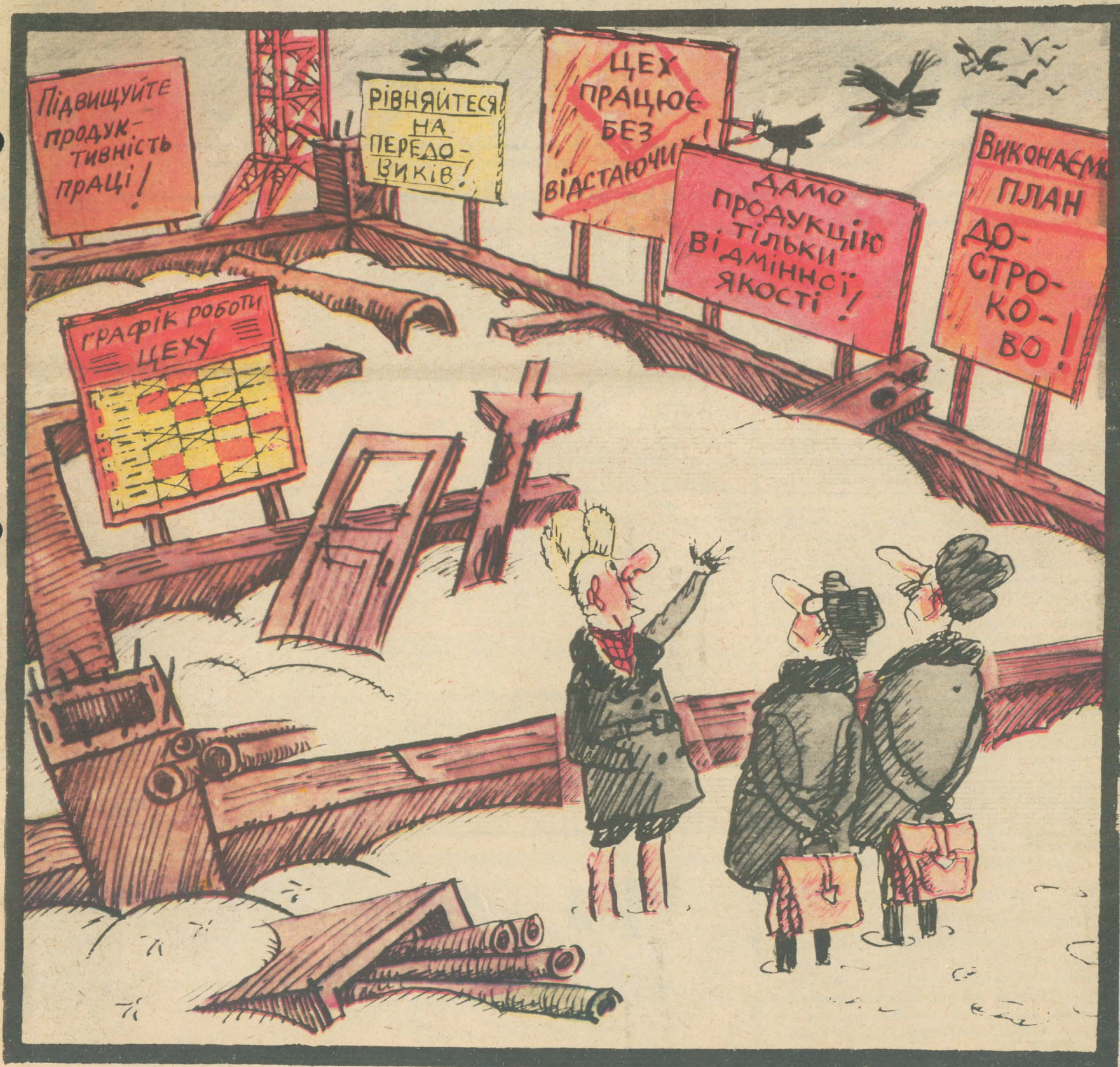
№ 2 (1092)

Ціна номера 20 коп.

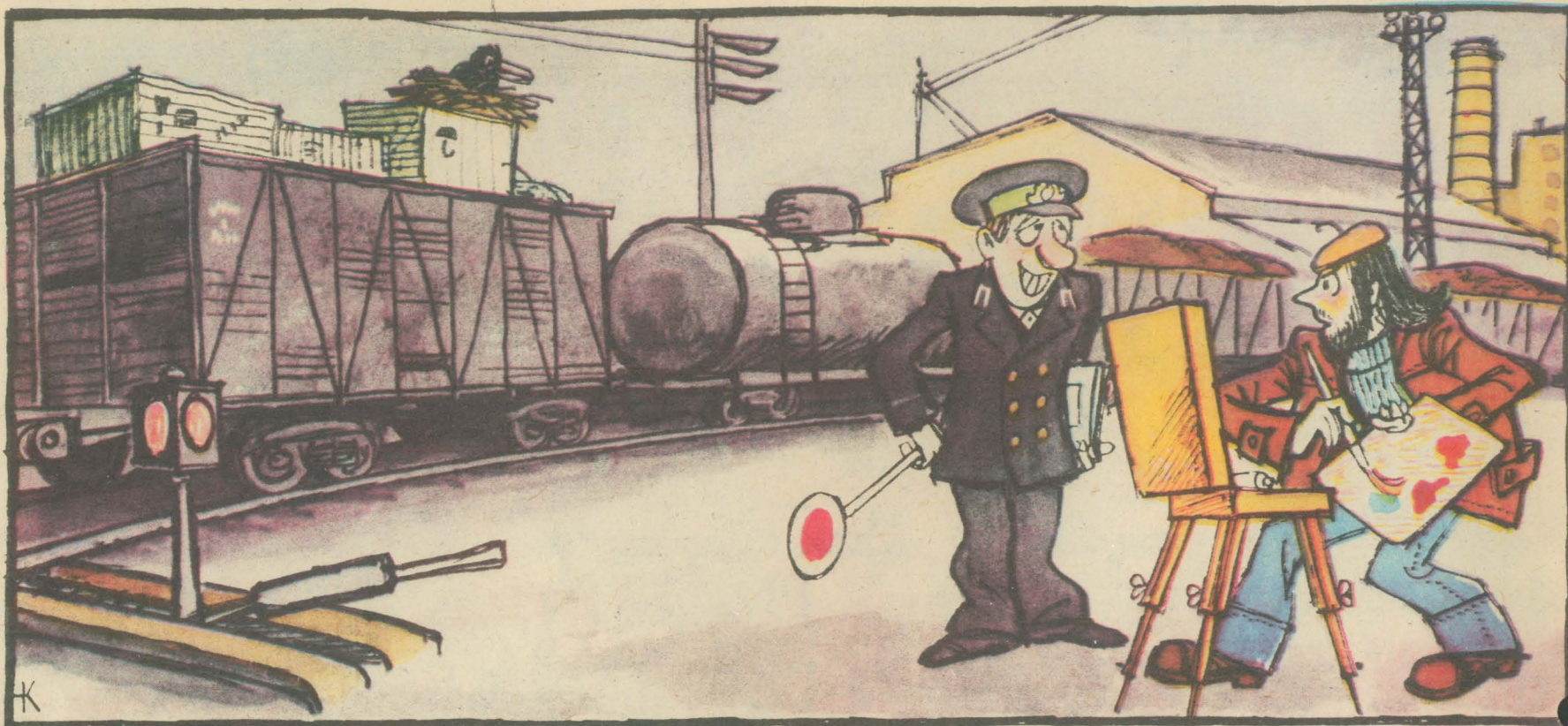
«Разом з тим у програму підрядних міністерств включено як пускові ряд об'єктів, не повністю забезпечених технічною документацією, фінансуванням, матеріальними ресурсами, нормальним будівельним заділом».

(З доповіді товариша В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО на жовтневому (1980 р.) Пленумі ЦК Компартії України).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Залишилося тільки добудувати цех!..

— Працюйте спокійно, маестро. Встигнете намалювати все до останнього гвинтика.

ДУША І НОГИ

УСМІШКА

Заклопотаний Степан ходить по крамниці, А довкола аж тріщать від взуття полиці: Черевки в сім рядів, туфлі та галоші... То ж, здавалося б, купуй, якщо маєш гроші. Але весь отой товар так майстри пошили, Що візьмеш його до рук — кров холодне в жилах. «Скільки згублено дарма праці, гуми, хрому», — Пробурчав Степан під ніс та й пішов додому. «Не знайшов, чого шукав, — пояснив дружині, — Важко, мабуть, догодити покупцеві нині». А дружина: — «Не біда! Я сказати мушу, Що на рік сім пар взуття шийуть в нас на душу. Хай сьогодні не щастить — завтра поталанить...» Чоловіку ці слова, наче сіль на рані: «Ми на душу вісім шити, що і говорити, Та навчитися пора і на ноги шити».

Петро СИВОЛАП.

м. Кіровоград.

Довідкове бюро Перця

Зима, особливо така мінлива і нестійка — з погляду на колишній сніг, що хлопав під ногами, — яка спостерігається в наших широтах, частенько наштотує, шановні читачі, навіть і мене — хоча й побутує чутка про те, що Перць ніяким болячкам не підвладний, — на думку про необхідність профілактичного загартування. То такі добре діло: регулярно робити зарядку, бігати підтопом, а потім приммати криканий душ. Я це на собі випробував. Допомогає надзвичайно. Поки здоровий.

Ну, а коли вже доведеться підхопити ангіну чи грип, то найкраще забути про кримський душ, тихенько сидіти дома й сумлінно виконувати усі лікарські прописи. Якщо ж — тьху, тьху! — причепитися щонебудь серйозніше і вас уклінно попросять зайняти крайнє ліжко в лікарняній палаті, не пручайтесь і цілковито довіртеся нашим славним медикам. Вони знають, що з вами робити. Роль же додаткового стимулятора здоров'я, такої собі психологічної зарядки, відіграватиме вся обстановка медичного закладу, до якого ви потрапили волею випадку.

Обстановка ця складається із привітності й уважності персоналу, із смачної та поживної їжі, із чистоти і затишку в палатах, із наявності холодної та гарячої води. Усе це, як правило, є в переважній більшості наших лікарень.

Є і Овруцький районний лікарні, що на Житомирщині. Хіба лиш за винятком гарячої води, з якою тут протягом останніх років постійно трапляються тимчасові перебої. З приводу їх і надійшов до мого довідкового бюро черговий запит: «Що б ти по-

радив, товаришу Перче, у зв'язку з хронічною відсутністю в Овруцькій райлікарні гарячої води? Сам уявляю, як це позначається на хворих, особливо взимку».

Я уявляю. І так яснє, що тут же зв'язався телефоном з головним лікарем Овруцького району Євгенієм Павліною Ястребовою (вона ж — і керівник лікарні). Євгенія Павліна терпляче розтлумачила:

— Розумієте, у нас було два котли. Один малий і один великий, розумієте? Так великий котел, самі розумієте, зіпсувався. Довелося купувати новий. Його ми уже встановили. Розумієте?

— Розумію. І що ж — уже всюди в лікарні є гаряча вода?

— Ну, як ви не розумієте? Її ще немає. Іще не відбувся пуск котла, розумієте?

— Розумію. А коли ж він відбудеться?

— За три... ні — за чотири... Словом, за три-чотири дні, розумієте? — напружено закінчила Євгенія Павліна.

Що ж, у принципі все стало зрозумілим. Якщо те, чого не зробили ще бозна-коли, можна зробити за три-чотири дні, то це свідчить про одне — про байдужість головлікаря і невідповідність її безпосереднім керівників з облздоровідділу.

Отож у відповідь на запит із Овруччя я порадив би — щоправда, заднім числом — позбавити гарячої води самих цих товаришів. Тоді — переконаний — «пуск котла» відбудеться не за три-чотири дні після дзвінка з редакції, а, принаймні, ще три-чотири роки тому.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Хоч і довелося потрудитися, але до зими я підготувався добряче!

НОВЕ У GERONTOLOGII

Наш кореспондент передає з міста Стрия Львівської області.

Газетна інформація про те, буцімто десь у вічній мерзлоті відкопали мамонта і він так зберігся, що його можна було б хоч сьогодні засмажити, викликала в начальника будівельного управління № 7 тов. Дунця не зовсім професійний інтерес.

— Не виключено, що в холоді і людина старішатиме повільніше, — вигукнув він. — Ану, давайте підсобимо геронтологам — проекспериментуємо!

Об'єктом експерименту обрали Володимира Петровича Крика, колишнього партизана, учасника Великої Вітчизняної війни. Він саме мав одержати квартиру в новому будинку по вулиці Зої Космодем'янської, 6. Будівельники зробили так, що зимової пори температура в кімнатах не перевищує 6—8 градусів тепла — така ж, як і в холодильнику.

Перші результати не дають уяви, наскільки холод продовжує життя. А от нервову систему він розхитує. Колись врівноважений і спокійний, В.П. Крик уже бігав сваритися в котельню, до начальника ЖЕК № 3 В. М. Бушака, начальника міськжитлоуправління П. М. Бояка, заступника голови міськради В. Д. Крутого. Експеримент триває.

УРОЧИСТА ЗУСТРІЧ

м. ВОРОШИЛІВГРАД. (Кор. ТАП). Громадськість міста урочисто зустріла на залізничному вокзалі першого пасажира, якому пощастило своєчасно прибути до поїзда Ворошиловград — Київ маршрутним автобусом № 101. До цього всі подібні намагання закінчувалися для його попередників дуже сумно, а точніше — безумовним спізненням на поїзд.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

«ВИШУКУВАННЯ» ТРИВАЄ

— Тоді вам треба було централізовано передати свої фонди через Держплан, а не укладати прямий договір, — підказав уже сам начальнику тресту «Укргазкомунбуд» Анатолій Леонітович Гордієнко.

— І фондів у нас теж немає, — зовсім розгубився Дмитро Лукич.

— Ось тобі й маєш, — здивувалися ї собі будівельники. — Як же тоді газифікувати?

...в селі Коритище (Турківський район, Львівська область) родичі між собою зустрічаються тільки взимку. В усі інші пори року (за винятком останнього місяця осені і першого місяця весни) листуються і телефонують один одному. Коли, як кажуть, дуже приспічить, то йдуть уплав через річку Стрий, що розсікає село навпіл. Ця традиція зустрічей у селі склалася ще тоді, коли старий міст розвалився, а нового радгосп «Комсомолець» (директор О. І. Ільницький) ніяк не збудує.

...блискуче розв'язали «паливну проблему» на Первомайському складі «Міжрайпаливо». До

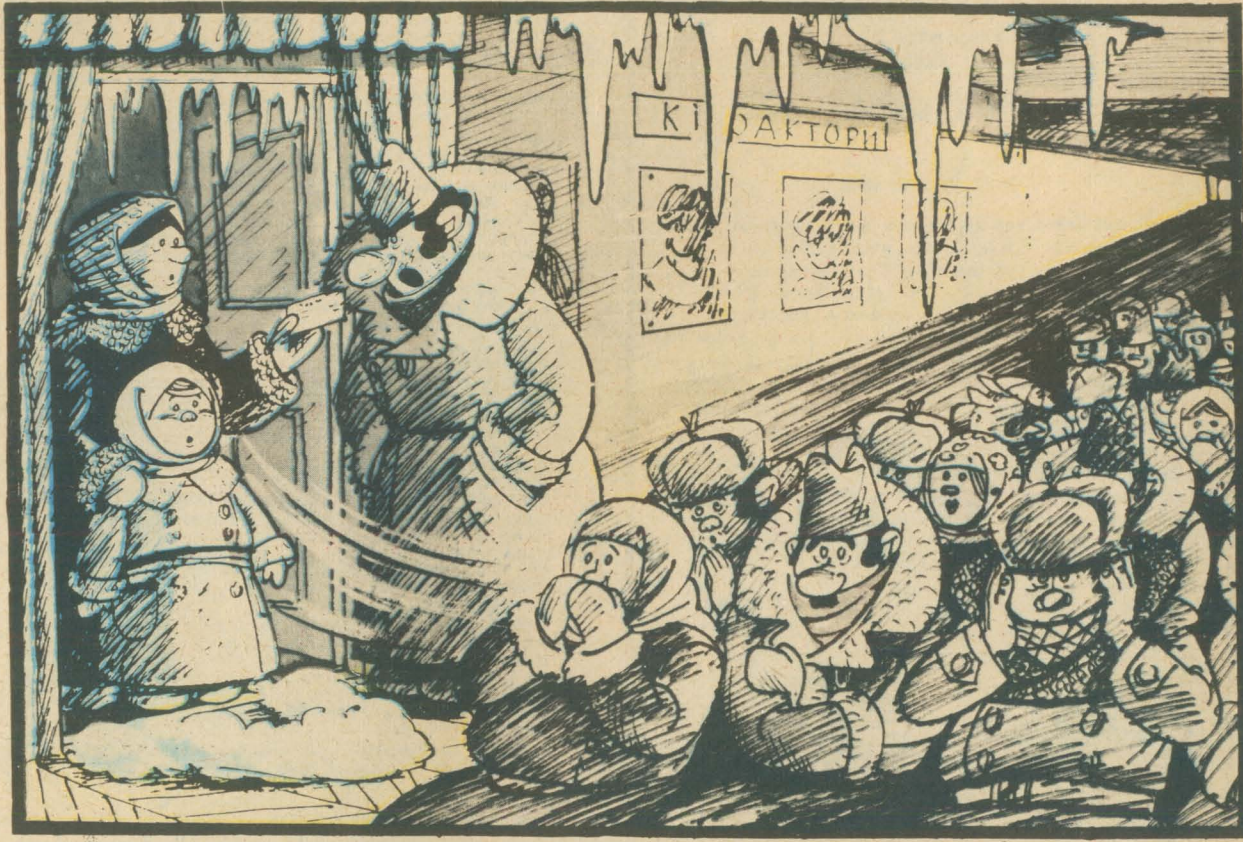
ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керівники Жашківського комбінату комунальних підприємств, наче зловившись між собою, утворили якесь замкнене коло. Варто було комусь із працівників звернутися, наприклад, до старшого бухгалтера Берези Ф. Я., він одразу ж відмахувався і відсилав до головного інженера Назаренка І. М. Той, у свою чергу, негайно спрямовував відвідувача до начальника комбінату Гончаренка Б. Т. А начальник, навіть не вислухавши, відправляв у зворотному напрямку — до Берези або Назаренка.

«І хоча звертаються до наших керівників здебільшого у виробничих питаннях, бо на комбінаті і трудове законодавство порушується, і фінансова дисципліна їм, мабуть, до душі такий стиль роботи. Але нас він аж ніяк не влаштовує», — писали працівники комбінату Перцеві.

З цим листом Перець звернувся до Міністерства житлово-комунального господарства УРСР. Як повідомив заступник міністра В. М. Наседкін, на Жашківському комбінаті проведено ревізію виробничої та фінансово-господарської діяльності. Факти, викладені в листі, підтвердилися. За несумлінне ставлення до виконання службових обов'язків Гончаренка Б. Т. та Березу Ф. Я. з роботи звільнено. А Назаренку І. М. оголошено сувору догану, і він позбавлений усіх видів преміальної оплати, яка належала йому до кінця 1980 року.

— Ні-ні, тітонько, діти до шістнадцяти років не допускаються: замерзнути можуть...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Занятання по суті

Чи повинні антиподи стояти перед нами на голові?

Чи був вигнаний із раю головний винуватець грихопадіння — змій?

Чи залежить поведінка лева на манежі від ступеня вгодованості приборувача?

Чи знає пивна діжка, де раки зимують?

Чи перекинується нефотогенічність городнього опудала його працездатністю?

Якщо халтура не має права на життя, чи має вона право хоч би на гонорар?

Чи здатні однолюбів на любов із першого погляду?

Чи легко розгадати мову лісу, заткнувши йому рота порожніми пляшками?

Леонід НЕФЕДЬЄВ.

м. Київ.

ПІРІГ дописав останній рядок і переритав написане. Вся буйна молодість пливла перед очима. Він знав, що колись настає той день, коли він сидітиме на вербі і напише таке, що люди ахнуть. І цей день настав! З'явилася нестримна бажання поділитися з кимось думками. Старий, як світ, кіт на тапчані, а на кухні гриміли кастрюлі.

— Палазю! — не втримався Піріг. — Чого горлаш, мов у полі? Не глуха, слава богу, — озвалась дружина.

— Послухай, Палазю, що твій чоловік написав, бо живемо, можна сказати, надцять років, а ти й не віддаєш, що твій чоловік писав. Я, Палазю, нині так утнув, що, віриш мені, люди ахнуть, коли прочитають. Ось послухай: «Вечір. Місяць. Тихо довкола. Вона (себто ти) сидить на вербі...».

— Що?! І якого б дідька я на неї лізла, — перебиває Палажка. — Та я, либонь, і не вилізу...

— Та це не нині, Палазю. Це давно було.

— Не сиділа я ніколи на вербі. Добре пам'ятаю. Вийшла.

— Палазю, та це не має ніякісного значення: сиділа чи не сиділа ти на вербі. Основне — ідея.

— А я ж тобі про що? Основне — де я? Навіщо людей в оману вводити? Вийшла, Іване, по-доброму прошу, — сказала Палажка і зробила крок до столу.

— Ну добре, добре. Лишень заспокойся, — погоджується Піріг, покусуючи нижню губу. — Значить, так: «...Вона сидить на траві, — читає далі, — він — себто я — сидить поруч і дивиться на неї. Він дивиться на неї, а вона — на нього, і такі обоє щасливі...».

— Що?! Це хто ж біля тебе щасливим був? Ти про кого пишеш?

— Палазю, це не тепер. Це давно було, коли познайомилися ми.

— Отой один вечір? Так би й казав одразу, бо вже й забула, яке оте щастя буває.

— На чому я зупинився? — не звертаючи уваги на жіночине бурчання, запитує Піріг. — Ага, щасливі...

— Далі, далі читай, — не витримує Палажка.

— «Оксано...» — прочитав, глянув на жінку і замовк.

— Що?! Це яка ж така Оксана? Чи не Свистуниха часом? Ах, це вона тобі і тепер спокою не дає! Та я тобі як дам Оксану...

— Та я тобі зараз обидва виб'ю, якщо ім'я не зміниш.

— Ну, гаразд. Зміню, зміню — тільки заспокойся. — «...Палажко, — читає далі Піріг. — Голубко моя...»

— Що?! І не соромно отак брехати?

— «...Оксано...»

— Знову — Оксана! — «...Палажко, голубко моя. Я кохаю тебе...»

— Це говорив, правда. Але ж брехав.

— Палазю, ну, чому одразу — брехав. Ти ніби й слів інших не знаєш.

— Читай, читай. Що тепер вже...

— «...То ж чи підеш за мене? — читає Піріг. — Піду, — мовила стиха...»

— І пішла на свою голову. Знала б — десятою дорогою обійшла. А які хлопці сватали! Підкова Петро, Василь Черемшина — кращі комбайнери в селі. А ти... як на весіллі напився, так дотепер і не вихмелився. Ану дикни.

— Палазю, та що ти?

— Дикни, Іване, бо потім чи й зможеш, — Палажка взялася в боки. Ця поза чомусь завжди нагадує Піроговості кориду. Він дивиться на де-якості кілограмів, що вже схилилися над ним, і... дихає.

— Та ти не в себе, а з себе, з себе видихай! — гримас Палажка.

— Ти, певно, так і хочеш, аби я дух спустив, — скиглив Піріг.

— Ясно, — мовить Палажка і йде до комоду. Виймає гроші і починає рахувати. — Де троячка? — питає знацька.

— Яка троячка?! І не соромно тобі, Палазю?!

— Ах, так! Все написав?

— Все.

— Тоді пиши вишу Пелагія Піріг. І став адресу.

— Що?!

— Те, що чув.

— Палазю, але ж — це нечесно.

— А цупити троячки — чесно? Ми — одна сім'я. Так чи — ні? А людям однаково, що там буде написано: Іван чи Пелагія. Думаш, дозволю тобі ще й за гонорари пити? Дзуськи!

Піріг, поміркувавши, пише.

— А тепер давай я віднесу і кину в скриньку, бо ти такий, що й загубити можеш.

Піріг тупо дивиться їй услід.

«Палажатор, — думає. — Посеред білого дня пограбувала».

У великій літературі такого ще не було.

Микола СЛАБОСПИЦЬКИЙ.

м. Львів.

Палажатор

ГУМОРЕСКА

— Палазю, імена змінені. Я й себе Петром назвав.

— Соромно? А я не бажаю бути Оксаною. Пелагія Піріг — ось хто я! Так і напиши. Ім'я моє не подобається йому, бачите. А люди прочитають, що скажуть? Палажчин Іван із Свистунихою шури-мури крутив, а тепер описує. Чи, гадаєш, забули вже?

— Палазю, ми ж з тобою домовилися, що хто старе згадає...

ти? Це коли ж ти мене голубкою називав?

— Палазю, в художньому творі автор може використовувати всілякі порівняння. Все залежить од фантазії.

— Чим більше фантазії, тим більше брехні, — уточнює Палажка. — Що ж, бреші, бреші. Може, люди й ахнуть.

— Палазю, не перебивай.

— Читай, читай, писачо.

Знаю твою неабияку допитливість і, гадаю, тобі буде цікаво дізнатися, що у відділку колгоспу ім. Кірова, який знаходиться за сім кілометрів від центральної садиби, колгоспники зібрали унікальну колекцію телефонної апаратури. Слід сказати, що до її унікальності причетні керівники Татарбунарського районного вузла зв'язку. Ще у 1977 році зусиллями цього вузла до нас було протягнуто найзвичайніший телефонний кабель, встановлено найзвичайніший апарат, абонентам роздали звичайні розрахункові книжки. І хоча ми ось уже три роки поспіль сплачуємо гроші за користування телефонним зв'язком, він жодного дня не діяв. Ось чому телефонну апаратуру ми вже давно маємо за колекцію.

М. КОЛОМІЄЦЬ.

Одеська область.

Чи знаєш ти, протягом якого часу можуть гикати люди! Певно, і не повіриш, коли скажу тобі, що рецидив масової гикавки серед керівництва та працівників Привольнянської та Ново-бузької спецмастерень по ремонту зернозбиральних комбайнів та двигунів до них триває ось уже не один місяць. А гикається їм тому, що недобрим словом їх щодня згадують механізатори колгоспу ім. 40-річчя Жовтня Братського району, які від горе-майстерень ще у серпні отримали з капремонта свій рідний зернозбиральний комбайн СК-5 «Нива» — і не пізнали. Хоча відремонтований агрегат і має гарантію спецмастерень на всі 12 місяців, завдяки «якісному» ремонту він не працював жодного дня.

Отже, як ти, Перче, зрозумів, гикати ремонтникам-бракоробам доведеться ще довго. Правда, радусь колективні спеціалізованих майстерень одне; новий 1981 рік не високоосний. Тому гикавка триватиме не триста шістдесят шість днів, а все ж на добу менше.

В. ІВАНЮШКО,

начальник інспекції держтехнагляду Братського районного управління сільського господарства.

Миколаївська область.

Не знаю, як тобі, а мені останні три роки сниться один і той же сон. Почалися мої сновидіння, відколи придбав кольоровий телевізор «Берізка-210», який, не пропрацювавши й року, зіпсувався. Тоді ж здав його до Трепівської телемайстерні. І з тих пір уночі втратив спокій. Щоразу сниться мені, ніби мій телевізор, якісно поремонтований, нарешті повернувся до мене.

Отож допоможи, друже, з'ясувати, коли ж я спатиму спокійно...

М. ГОЛИК.

Кіровоградська область.

Дали перцю!

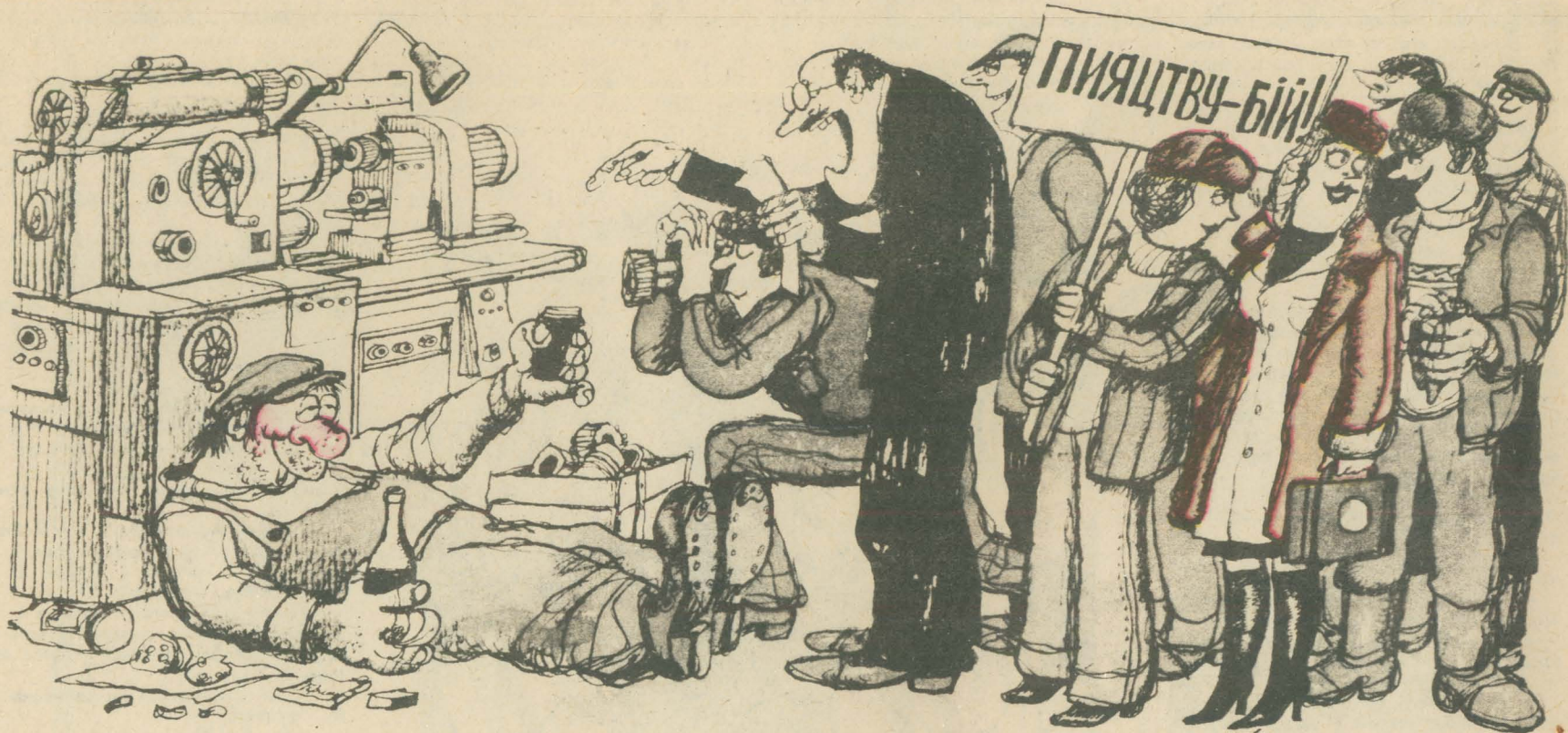
Керуючий відділком № 2 радгоспу «Ямський», що на Донеччині, А. С. Блудов — натура широка і гуманна. Дуже тварин любить! Що йому якесь одне поросля у власному хліві. Треба, щоб усе було, як у великому господарстві. — побільше тварин, раціон, за наукою складений. — А оскільки різниці між своїм та державним хлівом. А оскільки різниці між своїм та державним хлівом. А оскільки різниці між своїм та державним хлівом. А оскільки різниці між своїм та державним хлівом.

Що ж до підлеглих, то їх керуючий поважав значно менше, ніж свої власні інтереси. Був у ставленні до людей грубим і невитриманим.

Про таку дивну гуманно-негуманну людину розповіді у листі до Перця робітники радгоспу «Ямський».

Комуністи парторганізації відділку розглянули поведінку Блудова і за зловживання службовим становищем оголосили йому партійне стягнення. Крім того, як повідомив після перевірки листа секретар Артемівського райкому партії тов. Лисаков, А. С. Блудова та його дружину з роботи звільнено.

— Вирішили на збори його вже не тягти, а просто на місці вліпити догану!

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

СИН, НЕВІСТКА Й МАТИ...

(З листа В. В. Стрельченка до рідної матері Наталки Явтухівни в село Кислянку Синельниківського району Дніпропетровської області).

...Я, дружина й діти вас вітаєм, мамо!
Дуже б ми хотіли, щоб були ви з нами.
Пожили саменькі та, мабуть, і досить.
А тим більше, скоро вашу хату зносять.
За ту хату сплатить гроші вам держава;
От і їдьте в місто. Заживем на славу...

(З листа Л. І. Стрельченка до свекрухи Наталки Явтухівни на ту ж саму адресу)

...Добрий день чи вечір, дорога матусю!
Пише вам невістка, любляча вас Люся.
Ми тут гарну хату зараз напители,
Та купити не можемо — грошенят замало,
Бо дванадцять тисяч треба дати за неї...
Тож у нас щаслива виникла ідея:
Є у вас п'ять тисяч, ми сім тисяч маєм,
От разом садибку, мамо, і придбаєм.
А яка садибка — із садком, городом,
Навкруги пейзажі, навкруги природа.
Тут повітря, мамо, благодатне, чисте.
Звідси — чверть години, й ви у центрі міста.
Й це не все, матусю: майже біля ганку
Протікає тиха річечка Шиянка.
Можете купатись, щупачків ловити
І на нашій кухні смажити їх, варити...
Отже, їдьте швидше, нащо ця розлука!
Ждем вас: я, Володя й люблячі онуки.

(Із скарги Наталки Явтухівни Стрельченка до редакції)

...І поїхала я. Справді, гарне місце — на околиці Дніпропетровська, раніше воно називалося

Стара Ігреня, а зараз — Самарський район міста. Приїхала не з порожніми руками: зняла з книжки дві тисячі карбованців та прихопила три — оті, що за знесену хату виплатили... Думаю, що мені іще треба! Уже сімдесят років маю, поживу з дітьми та онуками. Спочатку ніби все гаразд було, а потім...

(Коментар спец. кореспондента, який побував на місці й перевіряв факти)

Почалося в матусі не життя, а горе...
І не так погляне, і не те говорить.
Вже на неї в хаті позирають скося:
З комірчини, бабо, не висовуй носа!
Щоб стара нічого в них, мовляв, не вкрала,
Під трьома замками все позамикали;
Поховали посуд, виделки і ложки...
Звуть стару у очі «відьма» і «ворожка».
Й іншу постарались розв'язати «проблему»:
Стала харчуватись матінка окремо.
Хоч надворі холод, і вітрище віє,
Та вона до кухні ткнутися не сміє —
Не пускають в кухню куховарити неньку.
От вона і дига у хлівець старенький.
Там на керогазі, де «повітря чисте»,
Хукаючи в руки, й варить собі їсти...
Бачте, що виходить — непотрібна мати,
От і хочуть швидше витурити з хати.
Каже їм старенька: — Діточки хороші,
Я ж також давала на садибу гроші...
А невістка: — Гроші! Ви давали! Звідки!
Хто це чув, хто бачив! Може, є в вас свідки!.

Р. С.
Хтось, напевно, скаже: «Тема не новенька.
Знов конфлікт сімейний — син, невістка,
ненька...»

Тож чи варт питання в пресі піднімати!..
Варт.

Бо що дорожче
є від слова «Мати»!
А іще писати варто було вірша —
Про усяк випадок, для науки іншим.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

ХРОНІКА НОВИН

НОВИНИ БУДІВНИЦТВА

У нашому місті побудовано залу з унікальними акустичними властивостями. Завдяки їм артисти на сцені можуть чути усе, що говорять глядачі.

ДІЛУ — ЧАС

Борючись із скороченням втрат робочого часу, у тресті № 2 вирішили скоротити тривалість оперативок. Остання нарада була проведена так швидко, що ніхто не встиг заснути.

МУЗИЧНЕ ЖИТТЯ

«Пропадати, так із музикою!» — вирішив громадянин М. Санжур. Іду-чи від дружини, він прихопив із собою стереомагнітофон і програвач.

ГЕОГРАФІЯ

Цікавий ефект спостерігається у міжгір'ї Хак-Гу. Варто жаркого літнього дня вигукнути «Пива!», як луна тут же відповість: «Нема!»

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

НА ПОПУЛЯРНУ ТЕМУ

ГУМОРЕСКА

Цілий день завкультсектором ЖЕКу Цвіркун скликав нас послухати лекцію на популярну тему. І надвечір люди з усього нашого 4-а кварталу валом повалили до клубу. Народу зійшлося — видимо-невидимо. Чоловік, може, з сорок, якщо не більше. Рівно о 18-й на сцені з'явився лектор — хоч молодий, та поважний, бо перед ним сам Цвіркун навприсядки ходив: то течку піднесе, то води в склянку наллє, то олівцем по карафці потарабанить. Словом, такого авторитетного лектора в нашому кварталі ще не бачили.

А в залі — справжнє стовпотворіння. Кожен так і норить якнайзручніше місце зайняти. Тут і там виникають суперечки, а за тринадцятий ряд мало не б'ються. Тож ніхто й не зчувся, коли лектор почав виступати. Тільки як Цвіркун, зриваючи голос на фальцет, викрикнув: «Цитуйте, ви! Ученої людини посоромтеся!» — слухачі зніяковіли й принишкли. І тоді з трибуни донісся м'який, тихий, урівноважений баритон:

— ...Ці роботи мають бути орієнтовані на виявлення виступів та западин фундаменту антиклинальних форм у підсолевих та міжсолевих відкладах різноманітних зон викликання окремих комп. лексів девону.

— Чого-чого? — донеслося з глибини залу.

— Девону, — спокійно повторив лектор.

— Як каєте? — перепитали з восьмого ряду. І люди заворушилися, загомоніли, накинувшись на бідолаху:

— Чого заважаєш?!

— Ач, цікавий!...

— Слухати треба!

— Ну, що ви цькуєте чоловіка? — ошкірилась його сусідка. — Якщо людина недочула...

— То мовчи, глуха — менше гріха, — ніби гасячи спалах дискусії, прокотився над головами хриплий бас. А лектор тим часом продовжував:

— На особливу увагу заслуговує вивчення зон виклинювання покладів нижньої перми й карбону на площах з моноклінальним заляганням шарів і на переклиналях крупних піднять у межах грабену западини, а також пошуки стратиграфічно, літологічно й тектонічно екранованих пасток у девонських утвореннях на занурених ділянках схилів кристалічних масивів...

— Про що це він? — раптом зашепотіла моя сусідка ліворуч.

— Про масиви, — кажу. — Ще їх називають «мікрорайони».

— А, набудували ж цих масивів, — похитала головою вона. — Та й усі схожі один на оден. А звуться як? — Черемушки. Навіть там, де тією черемохою і не пахло.

— Тихіше!

— Що ви базикаєте! — втрутився сусід праворуч. — Чули: екрановані пастки. На великих стра... е-е..., стратегічних масивах. Це щоб демона того спіймати...

— Не знаєте — не кажіть, — обернувся сусід попереду. — Мені здається...

Коли якась жінка, всіх перекикуючи, запитала:

— Та ви не крутіть, товаришу лектор, а прямо скажіть: буде в нас і далі казна-що з водою у квартирах робитися чи не буде?

— До предмету мого реферату це ніякого відношення не має, — спокійно відповів лектор, протираючи окуляри, а Цвіркун поспіхом додав:

— Не хвилюйтеся, товариші: буде. Обов'язково буде!

— Як буде? Та нам же обіцяли ще місяць тому воду безперерійно подавати! — загудів зал.

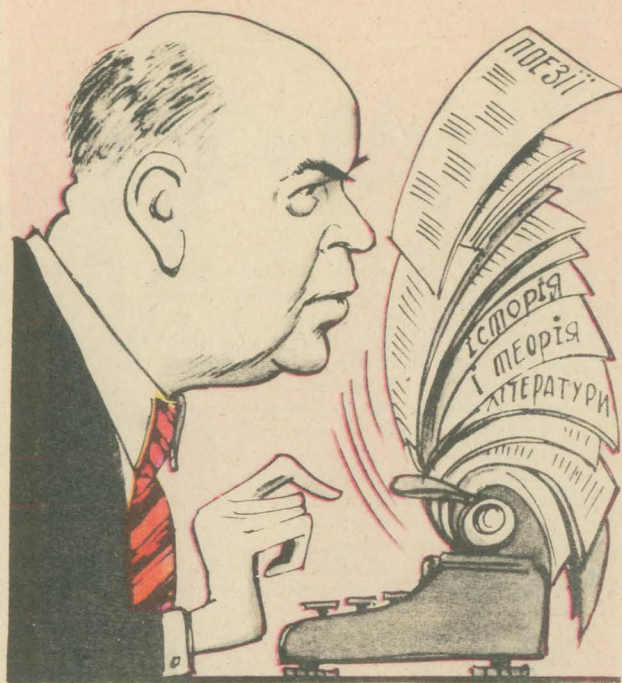
— Я ж вам сказав: кіно буде! — крикнув Цвіркун. — Ще п'ятнадцять хвилин потерпіть — і почнеться.

І справді, після лекції демонстрували кінокартину. Я вже не пам'ятаю, яку саме. Здається, «Війна галактик» називається, чи щось у цьому плані. Фільм науково-популярний. Хороший фільм!

Гриць ГАЙОВИЙ.

м. Київ.

Вітаємо ювіляра

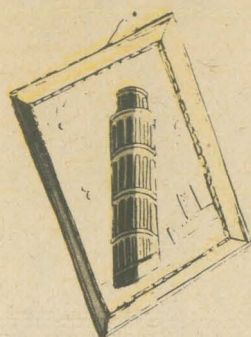
письменника, ученого-
літературознавця
Степана КРИЖАНІВСЬКОГО
з його першим 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мал В ЧМИРЬОВА

— А ти хвилювалася, що місця не вистачить!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

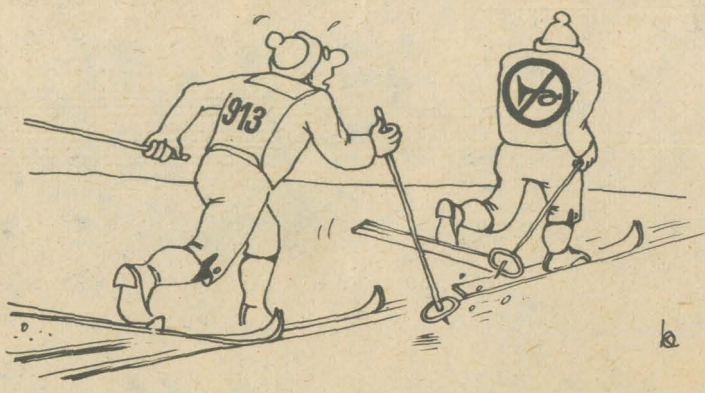
Без слів.

Мал. М. КРУТИКОВА
(м. Свердловськ)

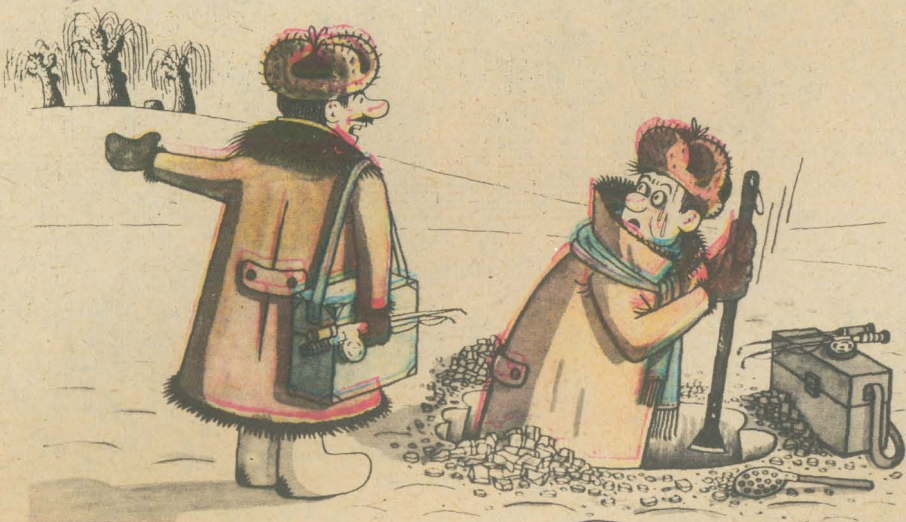
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— А річка аж ге-ен за тими деревами!

Тара. Чим ближче до заготівлі овочів, тим це слово набуває все магічнішої сили. Навіть мудреця Діогена винахідливі художники видворили з бочки. Мовляв, кінчай ночувати. Наквасиш — тоді й філософствуєш під малосольним огірочком.

Чи цінують всіма обожнювану тару в Полтаві? Ще й як! З таким жаром, що якось у мікрорайоні Половки на майданчику плодоовочевої ба-

НА ВАГУ ЗОЛОТА

зи оптово-роздрібного комбінату запалахкотіло ніким не заплановане багаття. Та таке, що багатометрові піраміди ящиків перетворилися на попіл. Ящики, котрі так часто сняться овочівникам, погоріли, мов швед під Полтавою.

Поки пожежна команда демонструвала своє професійне вміння, приборкуючи полум'я, торговельники підраховували виручку. Даруйте, збитки! Овочевої ящикотари недорахувались на півтисячі з гаком карбованців. А непроханий гість, той, що дерево їсть, згодом ще раз довів свою палку любов до названої бази. Невдовзі він награнув і на продовольчий склад. Виявляється, цього року тут знехтували правилами пожежної безпеки під час зварювальних робіт.

...Ніде не пахло димом, коли свої володіння обходив Мороз. Не традиційний Дід Мороз і не той дідусь, що в штаті бюро добрих послуг. Йдеться про сторожа Мороза, котрий у штатному розкладі бази. Ходив він територією, приглядався, прислухався, і дуже йому коротіло затягти: «Ой, засвіти, місяченьку...». Бо на базі — жодної електролампочки. А ніч така довга, хоча й з цуциком на пару...

Загорілася база — і собака не гавкнув. Довгожитель гукнув пожежників, коли вже нічого було гасити. Прибулі машини, не виявивши вологи в пожежній водоймі, висмоктали воду з градирні холодильників, де водились коропи. І якби вогонь туди добрався, то посмажив би всьенку рибу й отакенького хвостика не лишив.

Але й без того наробив халепи: ящиків згоріло на 2900 крб. Пізніше дід Мороз так само «оперативно» помітив ще одне море вогню. Воно поглинуло тари ще на півсотні червінців.

Та чи не найбільш спустошливим був наскок «червоного півня» на тарну базу Київського райхарчоторгу м. Полтави. Тоді ненажерливий когут склював матеріальних цінностей, у тому числі ящиків, майже на 5 тис. крб. А потім ще двічі тут готіли вогнища, лижучи надворсянське небо здоровенними язиками. Палали штабелі ящикотари, такої гостродефіцитної в пору реалізації овочів.

Зрештою, у пожежників урвався терпець, і вони зажадали притягти винуватця до адміністративної відповідальності. Але потенційного штрафника грудьми захистила полтавська Феміда. Нарсуд Київського району м. Полтави відмінив накладене ними покарання — 50 крб. штрафу.

Соломонове рішення навряд чи народилося б, якби суд керувався сучасним документом. Зокрема, Указом Президії Верховної Ради УРСР від 16 лютого 1978 року про посилення кримінальної відповідальності за порушення правил пожежної безпеки. А в ньому сказано: «Порушення правил пожежної безпеки, що призвело до пожежі, карається позбавленням волі терміном до 3 років або виправними роботами на строк до одного року, або штрафом у розмірі до 500 карбованців».

Чи було порушення правил? У цьому не доводиться сумніватися. І В. Перекрестов, котрий тоді був тимчасово виконуючим обов'язки директора згаданого райхарчоторгу, водночас відповідав і за протипожежний стан об'єктів торгу в цілому. Чи забезпечив той стан? Ні: територія тараного складу була так захаарена, що не лишалося навіть місця для курців. Зате «бичків» ваялося значно більше, ніж засобів гасіння. Не склад — прохідний двір... То чому ж службисті закону так ліберально поставились до І. В. Перекрестова? Як вам сказати... Шкода людині. І взагалі — хай воно горить!

І горить воно, багаття торговельне. Ящики, за якими так волають горючі культури, перетворюються на світлову рекламу безгосподарності.

Тепер вам зрозуміло, чому в Полтаві тара стала на вагу золота? Якщо нею так дорожитимуть і надалі, то незабаром звичайнісінький дерев'яний ящик тут можна буде побачити хіба що у ювелірному магазині.

В. СЕМЕНО.

м. Полтава.

Сервіс у шортах

Є така думка, що ситий голодного не розуміє. Стосовно до конкретної побутової ситуації, цю точку зору можна розтлумачити так: мешканець сучасної квартири з ванною, душем, гарячою водою та іншими надбаннями цивілізації не схильний драматизувати той факт, що у Феодосії бача № 1 в аварійному стані. Навіть якщо він сам — феодосієць. Зате жителів одноповерхових околиць цього південного міста спілкування з ночами надихає на епістолярну творчість і в різні установи летять скарги з вимогою дати їм можливість по-людському помитися. Бо хоч Феодосія і розташована біля моря, ніжиться на його хвилях здебільшого курортний люд.

Але, певно, в керівних колах обласного управління побутового обслуговування глибоко переконані, що мати під боком Чорне море і вимагати ще якихось побутових благ, — це нахабство, а тому тримають феодосійців та гостей на голодному пайку побутового сервісу.

На перший погляд, тут усе, як у людей. Є така установка — побуткомбінат, у ньому передбачена посада директора і вона не пуста. А от підлегла комбінату мережа побутових точок викликає співчуття. Бо окрім згаданої вище бані № 1 до неї входить іще центральна перукарня, котра має такий же вигляд, і з півтора десятка примітивних буд, що служать робочими місцями для годинниківів, шевців, кравців та інших майстрів служби сервісу. А тому до оцінки керівної діяльності ди-

ректора комбінату П. Я. Кременчуцького треба підходити диференційовано. Приміром, той факт, що майстер Шабрашин два роки ремонтував годинник громадянину Сахарову, можна поставити в заслугу товаришу директору. А дорікати йому за слабку матеріальну базу очолюваної ним фірми рука не піднімається. Бо, як відомо, в наш час жоден об'єкт по щучому велінню не виростає і навіть Золота Рибка не допоможе, якщо нема проекту, підрядчика і коштів.

Щоправда, в 1977 році перед феодосійцями начебто була зарежевіла якась перспектива: розпочалося спорудження Будинку побуту кошторисною вартістю понад 400 тисяч карбованців. Тоді начебто був і проект, і підрядчик, і, якщо вірити офіційним документам, навіть кошти. Нині ситуація така: грошей нема, залізобетонних конструкцій нема, підрядчик із об'єкта зник. Залишився проект і, наче зубні пеньки, частково зведені стіни. Ніхто не може толком відповісти, чому ж розпочали будівництво, забувши золоте правило: сім разів відміряй, перш ніж відрізати!

Звичайно, Чорне море і Золотий пляж також чогось варті. Але якби до природних щедрот додати дещо і від цивілізації. Бо неже Феодосія ходити в шортах побутового сервісу, з яких вона давно виростає.

В. БОНДАРЕНКО.

Кримська область.

Перетгоріло...

У хорошому місті Ужгороді час від часу лунає:

— Горимо!
— Де? Що горить?
— Пожежне депо!

Загорілося воно ще у 1977 році. Власне, не воно, а товариші з обласного управління комунального господарства загорілися були ідеєю спорудження в Ужгороді отого самого нового, сучасного пожежного депо, про яке йтиме мова. Бо старе вже геть неспроможне обслуговувати велике місто, котре останнім часом ніякому собі розрослося. Буває, не встигнуть пожежні машини в один кінець прогукувати — як тут з іншого вже «Пробі!» кричати. Ну, хоч бери й розривай ту пожежну машину навпіл. Тільки що ж за користь від того? Як кажуть в Одесі, ніякої користі, окрім шкоди.

Але про Одесу ми поговоримо іншим разом. А поки що нас цікавить саме Ужгород. А в Ужгороді справді створилося таке становище, що хоч пробі кричи. Особливо взимку. Техніки і так не вистачає, а тут ще доводиться, хочеш — не хочеш, частину автомобілів знімати з бойового чергування. Бо стоять вони, сердешні, надворі, а Ужгород хоч і тепле місто, але ж далеко не Ташкент.

Словом, дуже, ми сказали б, вчасно загорілися товариші з облкомунгоспу. Тільки от лихо: благородного вогню сталося їм ненадовго. Чи то порох у них швидко вигорів, а чи відвернули їхню високу увагу якісь інші архіповажні справи, але нового пожежного депо ужгородці не дочекалися. Об'єкт, який мав стати до

ладу через 11 місяців із дня початку будівництва, захряс на півдорозі до своєї готовності на довгі роки. Захряс надійно, терпляче чекаючи тепер уже не тільки на своє завершення, а й на... ремонт, бо від тривалого намокання тут уже почала місцями валитися цегляна кладка.

Скільки разів керівники будівельного управління № 2 тресту «Закарпатбуд» встановлювали «остаточні» й «безповоротні» строки здачі об'єкту! Скільки разів працівники пожежної охорони били чолом комунальникам! Комітетові народного контролю! Облвиконкомові! Обкомові партії! Мінпобуду УРСР! А у відповідь — анічирки. Або вельми туманні обіцянки.

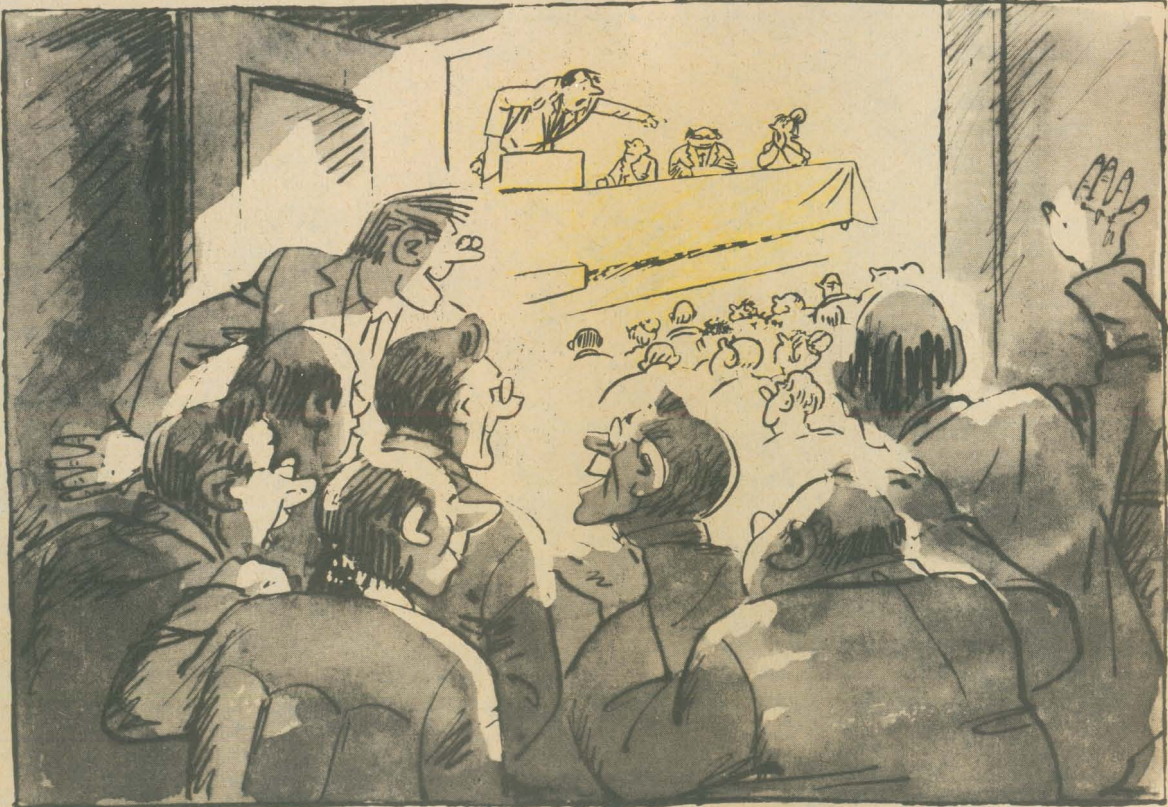
Не пощастило багатостраждальному депо і з проектантами. Зле пожартували з ним, приміром, працівники Закарпатського філіалу інституту «Дніпроград». На робочих кресленнях вони показали, що траншея, яка веде до об'єкта, перетне чотири кабелі і газопровід. Проте будівельники відкопали аж 14 кабелів, а газопроводу так і не знайшли. Через таке загадкове проектування траншею довелося копати вручну.

У травні, після критичного виступу «Закарпатської правди», керівники управління назвали ще один остаточний і безповоротний строк — третій квартал 1980 року. Але й ця заява, як і всі попередні, виявилася звичайнісіньким жартом.

Отже, словом, в Ужгороді уміють жартувати. З вогнем.

І. ГОЛОВЕШКА.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Увесь інститут збігся послухати, як Семеновський із п'ятого відділу своє начальство критикуватиме...

ГЕНЕРАЛ РОБИТЬ ВИБІР...

— За ваше здоров'я, сеньйоре Стресснер.
— Дякую, сеньйоре. Як ваше самопочуття?
— Та десь так посередині між гарним і ще кращим, — кисло посміхнувся співбесідник, даючи зрозуміти, що він іще не втратив почуття гумору, що — жартує. — Старію, набираю ваги. На жаль, живої, а не політичної...

Парагвайський диктатор генерал Альфредо Стресснер приймав у себе свого старого друга, диктатора однієї латиноамериканської країни. На той час, щоправда, — уже колишнього. Скинуті диктатори охоче навідується в Асунсьон — це стало вже своєрідною традицією.

День був похмурий, настрій — препаскудний. Колишній каудільо ковтув віскі.

— Чудовий напій, це — найкраще, що є у янкі. Господар промовчав.

— Ви чомусь заклопотані, сеньйоре Стресснер! — поцікавився гість.

— Я думаю про вибори, — похмуро кинув генерал.

— Вибачте, про що? — стривожено перепитав колишній.

— Як вам краще сказати... Сам я — ворог усіх цих умовностей, чорт візьми! Але часи такі настали, що наші друзі, — він невизначено кивнув убік головою, — вимагають «демократичного фасаду». Хоча воно й про людське око, звичайно, робиться, але все-таки зайвий клопіт.

— То пусте! — махнув рукою враз повеселілий колишній. — Можу поділитися власним досвідом. У нас після моїх президентських виборів усі урни з бюлетенями звозилися в мою резиденцію. Американський посол умовляв мене віддати кандидату опозиції чверть поданих голосів. Я стояв на п'яти процентах. Сходилися на п'ятнадцяти і ящику віскі.

— Цікаво, а скільки процентів було насправді! — зацікавлено підняв очі Стресснер.

— Мушу вам сказати, генерале, — усміхнувся гість, — що ніколи не рахував бюлетенів. У президента країни й без того вистачає клопотів.

— Розумію вас, сеньйоре, — закивав головою

Пекінська люлька миру.

парагвайський диктатор. — Дуже добре розумію. З тим управлінням державою та народом стільки турбот, що у мене просто голова крутиться. То ж вам не жарти — двадцять шість років безвідривно біля штурвала влади!.. Пора подумати й про заміну... Запропонував кандидатом у президенти свого сина Густаво, але друзі відраджують: мовляв, хлопчина ще молодий, не досвідчений у політиці, до того ж любить гульнути...

Генерал поринув у задуму. По якійсь хвилині колишній не стримався.

— І на кому ж ви зупинили свій вибір, сеньйоре Стресснер!

Диктатор скурушно зітхнув:

— Довелося піти на чергову жертву — знову затвердити кандидатом у президенти свою скромну персону. За ваше здоров'я!

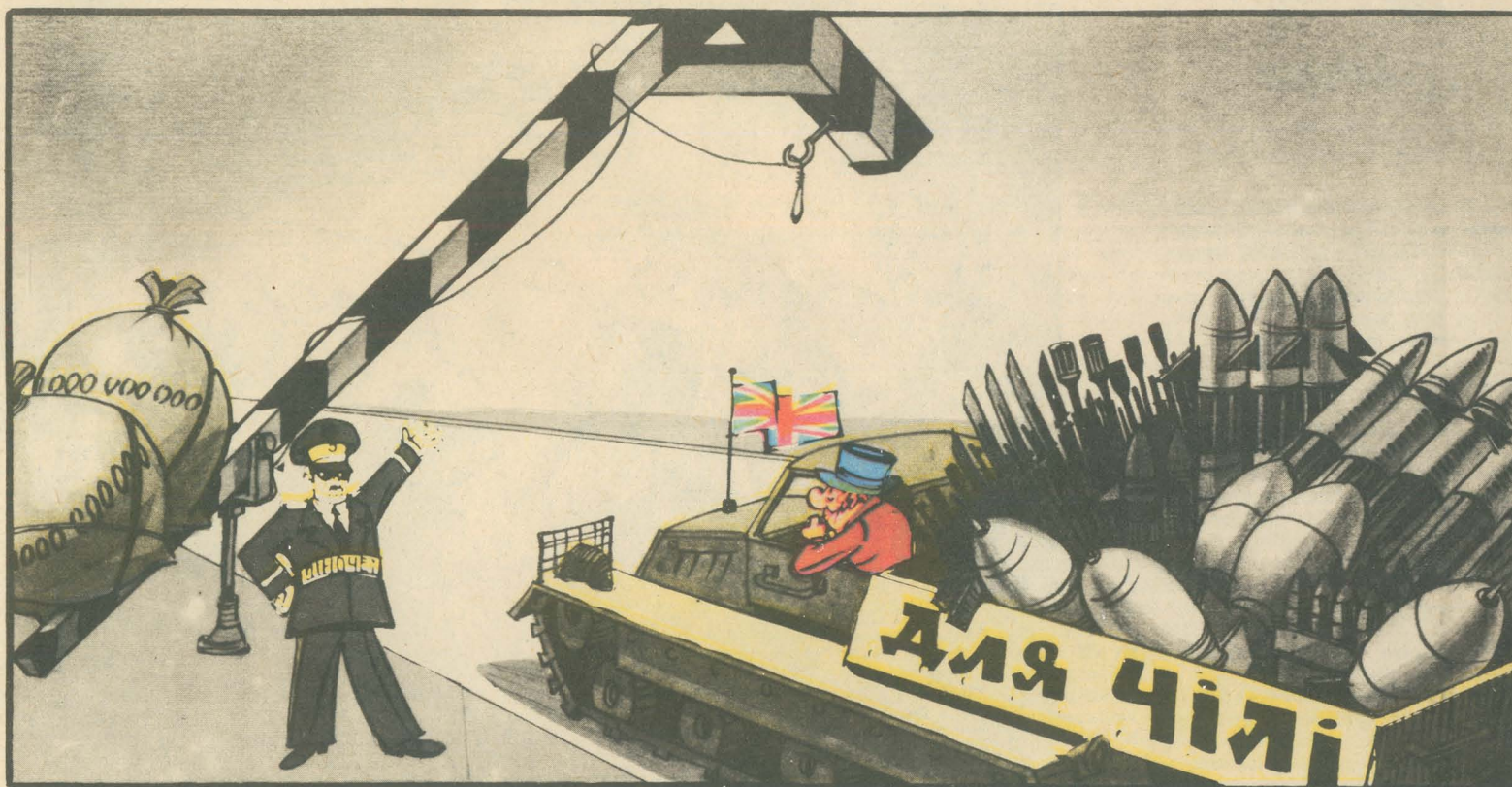
В. ЛАПСЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

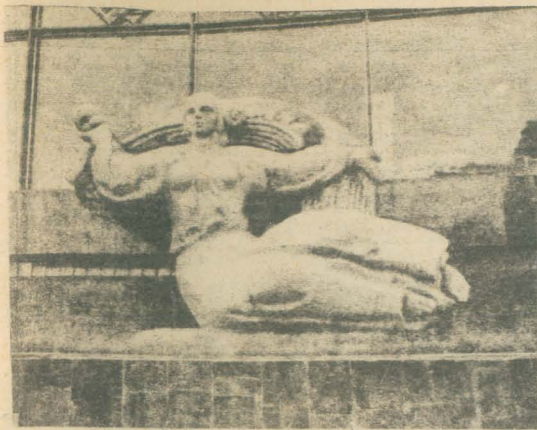
ЗБРОЯ ДЛЯ КАТІВ

Лондон дав «добро» на продаж фашистському режимові Піночета англійської зброї.

(3 газет).

Шлагбаум відкрито.

МАДОННА З НАВАНТАЖЕННЯМ

Останнім часом, шановні товариші, спостерігається велике поживлення по лінії так званої декоративної скульптури. Це скульптура, яка затверджується на дещо нижчому рівні, аніж, скажімо, скульптура монументальна, пов'язана з певними історичними діями чи особами, а тому й матеріалізується вона — декоративна скульптура — куди оперативніше за свою старшу посестру. Матеріалізується з метою прикрасити певну вулицю, площу, парк, надати особливого естетичного колориту певному будинку, групі будинків, а то й цілому мікрорайону...

І це, товариші, чудова мета. Наші міста і містечка, селища і села заслуговують на те, щоб їх додатково облагороджували бронзові й мармурові, гранітні й дерев'яні, ба навіть гіпсові атлан-

ти, каріатиди, тати, мами, діти, казкові Івасики-Телесики та гуси-лебеді.

І вони облагороджують. Облагороджують, водночас виконуючи ще й важливу ідейно-естетичну функцію, прилучаючи широкі маси городян і селян до розуміння прекрасного, до відчуття органічного взаємозв'язку та єдності архітектури, скульптури й навколишнього середовища, як нині прийнято іменувати рідну природу...

Отож згадана оперативна матеріалізація творчих задумів укупі з дещо нижчим рівнем їх розгляду і затвердження й викликали значне піднесення у продукуванні декоративної скульптури. Але, перш ніж перейти до розгляду ряду конкретних її втілень, давайте зробимо, товариші, невеличкий екскурс у минуле, або ж, як тепер кажуть, ретроспекцію.

Кілька десятків років тому невідомо з чийого

легкого почину геть чисто всі міста і села раптом заповнили статуї непропорційно розвинених похмурих мужчин у трусах нижче колін і з велетенськими веслами в руках. Коли на вулицях, у скверах, провулках і завулках уже не лишилося вільного квадратного метра, похмурих близнюків стали насаджувати за околицями. Їх громадили в найнесподіваніших місцях. Навіть серед безводного південного степу, де-небудь між Іванівкою та Нижніми Сірогозами, бовваніла у пекучому мареві циклопічна постать загадкового весляра. Здавалося, що він мучиться від спраги і спирається на своє весло з останніх сил. Його було шкода до сліз, і хотілося піднести йому склянку води.

Громадськість певний час очманіло милувалася гіпсовими титанами в сатинових трусах, а потім запротестувала. Безіменні скульптори якось непомітно припинили свою бурхливу діяльність, і невдовзі плоди їхнього натхнення щезли з лиця містечка...

А тепер озирнімося навколо, товариші. Й ми побачимо, що нині декоративна скульптура виконується на незрівнянно вищому професійному рівні. Однак помітимо й інше: уже давні згадувана тут можливість швидкої реалізації, вибачте за риму, програми скульптуризації призводить інколи до наслідків, котрі дають підстави для певних аналогій.

У Києві, наприклад, стало модним укладати на постаменти дуже подібних між собою жінок. Лежать вони у позах, в яких лежати чи напівлежати практично неможливо, до того ж мають в руках солідне навантаження у вигляді овочів, фруктів, нафтової вишки чи дитини.

Ось подивіться на перші три фото. Ці скульптури виконали різні автори — Ю. Синкевич, В. Луцак та Б. Довгань, але враження таке, начебто діяла тут одна людина (мається на увазі не рівень майстерності, а підхід до вирішення теми, форми виконання). Думаю, що нікого з глядачів не шокують босі жіночі ноги, проте впевнений, що вони й не викличуть тих позитивних емоцій, на які, можливо, сподівалися автори, зокрема, В. Луцак, коли наділив свою мадонну з дарами ланів ногами приблизно того розміру, котрий мав той самий легендарний веслувальник.

Ну, а якщо в столиці можна ліпити скульптуру на один копил, то в інших, як тепер полюбляють казати, регіонах і сам бог велів! В Лубнах, приміром (див. фото), двох мадонн, виконаних за типовим проектом, розмістили поруч у парку.

— Так, звичайно, це не вершина творчої майстерності, — скрушно зітхнули, ознайомившись із фотографіями, голова Київської організації Спільки художників України, народний художник УРСР О. П. Скобликов і голова секції скульптури, народний художник УРСР А. Ю. Білостоцький. — Тут іще заковика в тому, що декоративна скульптура, яка готується, зокрема, для Києва, у нас не затверджується.

Головний же художник Києва К. О. Сидоров, погодившись, з одного боку, з тим, що «певний стереотип» у скульптурах є, з іншого — образився на киян, які не схвалюють стереотипного підходу до справи.

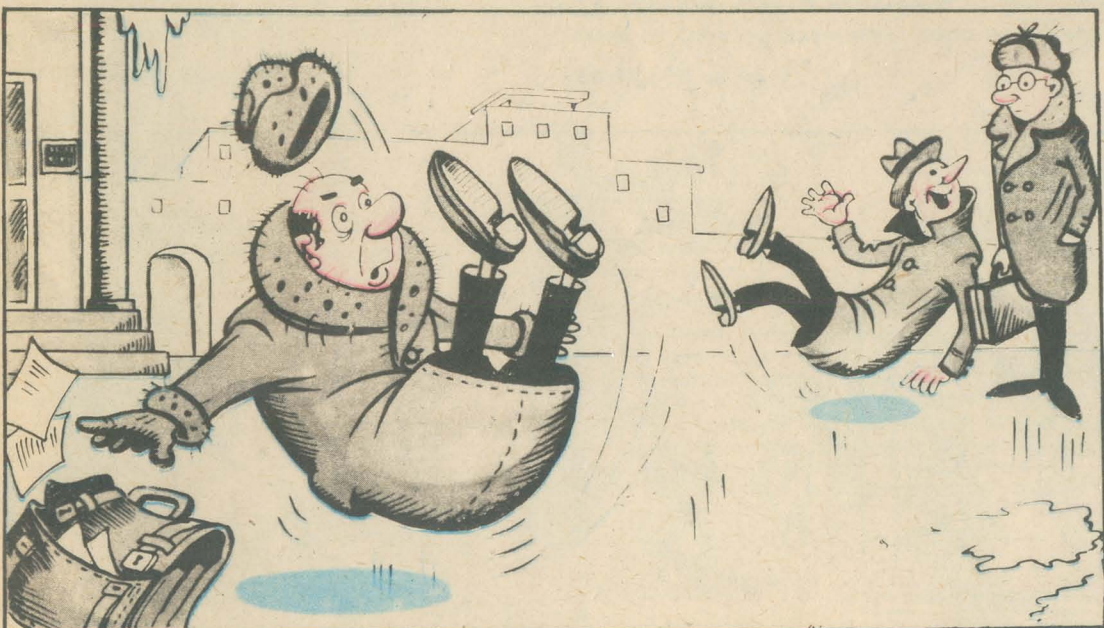
— Це — мистецтво, — наголосив Костянтин Олександрович. — І громити його не варто.

От тобі й маєш! Та в кого рука підніметься чи язик повернеться громити мистецтво і митців! Це, уже давно відомо, штука і непотрібна, і невдячна. Навпаки — хай воно усіляко розвивається і розквітає. У тому числі, зрозуміло, й декоративна скульптура. Усі ми — за фантазію, за її політ, за пошуки, за оригінальність творчого мислення. Хай скульптури стоять, сидять, лежать, хай навіть ширяють у просторі. Не в тому ж справа. А, либонь, у тому, щоб вони не були позначені схемою, шаблоном, несмаком, квалістю творчої думки, трафаретністю вирішення, — як у наведених мадоннових випадках.

В. ЧЕПІГА.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ану падай мерщій! Он бачиш — Мирон Васильович послизнувся!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Як ведмедика будили

КАЗКА

Ведмедик Мишко дуже любив поспати. Бувало, зберуться його друзі — їжачок Колючик, лисичка Пушинка і зайчик Куцохвостик на галявині, вже й награтися досхочу, а він усе ще спить.

От і вирішили друзі подарувати ведмедика на день народження будильник. Мишко подякував за подарунок, почастував їх липовим медом. А коли вкладався спати, то встановив дзвінок на сьому годину ранку.

— Ну, завтра Мишко не проспить, — раділи друзі.

Але коли наступного ранку зібралися на лісовій галявині — ведмедика серед них не було.

— Може, будильник зіпсувався? — кинулися вони до барлогу.

Прибігли, дивляться, а ведмедик спить собі, лапами вуха прикривши.

— Що, будильник не дзвонив? — розбудили його.

— Та дзвонив, — позіхнув Мишко.

— Чому ж ти тоді не прокинувся?

— А я прокинувся. Але будильник подзеленчав, подзеленчав та й замовк. А я полежав, полежав та й знову заснув.

Зажурилися друзі: «Що ж воно виходить — невдалий подарунок зробили?»

— Може, нам дятел допоможе? — прошепотів Куцохвостик.

— Правильно! — зраділа лисичка Пушинка.

— Мишко, — звернувся до ведмедика їжачок Колючик. — Ану дай нам свого будильника, ми його годинникареві покажемо. Може, він щось придумає.

— Будь ласка, беріть, — не став заперечувати ведмедик.

Узяли звірята будильник і пішли до дятла, який був найкращим годинникарем у їхньому лісовому місті. А незабаром повернулися радісні-радісні.

— Завтра не проспий, — і вони віддали, ведмедикові будильник.

Наступного ранку тільки зібралися звірята на лісовій галявині, коли раптом вискакує Мишко з барлогу. І — в річку.

— Караул! — кричить. — Рятуйте! Бджоли!!!

— Де ти їх побачив? — засміялися друзі. — Ану пішли!

Зазирали вони до барлогу — справді немає бджіл. Тільки будильник на столі дзижчить. Дзижчить — ну, точнісінько так, як бджілка! Бо дятел такий дзвіночок йому зробив.

— Оце ви ловко придумали! Ну й молодці! — засміявся й собі ведмедик. — Тепер я прокидатимусь раніше за всіх!

Михайло ПРУДНИК.

ХТО ВТОМИВСЯ

Ваня в хаті підмітав,
Утомився — перестав.
Відпочити на диван
Ліг собі малий Іван.
Входить мама до кімнати.
— Важко, — мовить, —
підмітати?

І відмовило маля:
— Віник утомивсь, не я!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

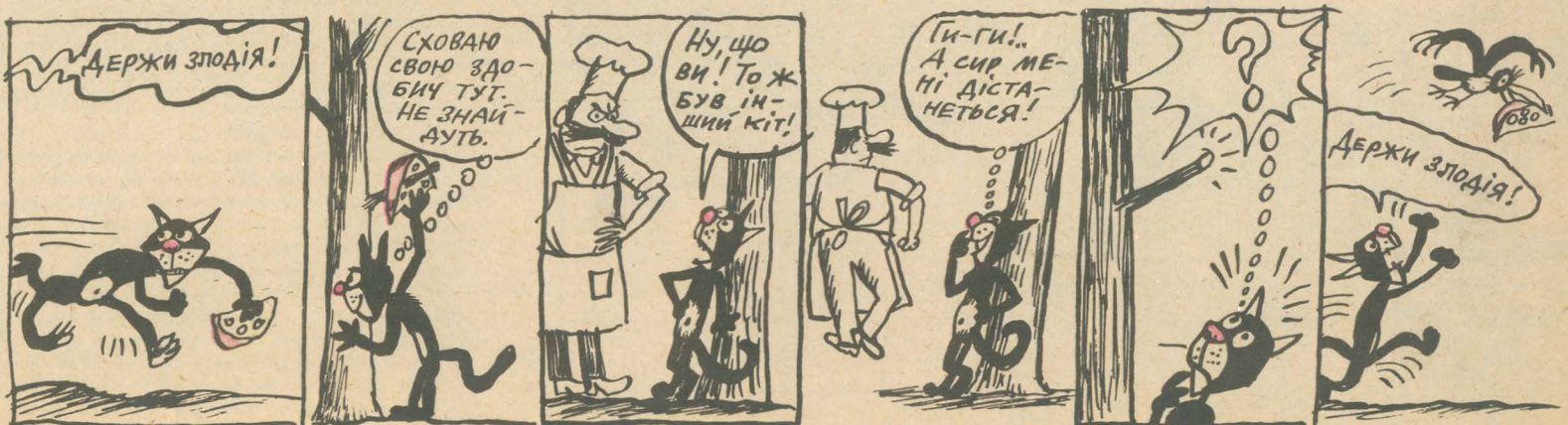
СКОРОМОВКА — НЕ ДЛЯ ВОВКА

Стріла якось скоромовка
на місточку злого вовка.
Скоромовить вовк почав —
ледь язик не поламав!
Бо була це скоромовка
для Івася — не для вовка.

Грицько ЧУБАЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СЛОВО

3-ЗА ОКЕАНУ

Микола Спиридонович КОЛЯНКІВ-СЬКИЙ живе в Канаді. Сам він — мистецтвознавець, письменник, журналіст. А до того всього ще й добрий друг і автор нашого журналу — його речі уже друкувалися на сторінках «Перця».

Під час останніх відвідин нашої країни Микола Спиридонович подарував нам кілька своїх книжок, із яких ми оце дещо й передруковуємо.

КОРЕСПОНДЕНЦІЯ

Написав я листи й висилаю на пошту. Кілька — до осіб звичайних, незначних, а один — до особи такої високої, такої високої, що лиш згадаєш і враз рука здригається, капелюха знімати преться.

Тільки оце взявся марки ліпити і нараз так зніяковів, що аж зашарівся. Цьому шість центів, тому

шість центів... Ну й як же це, — особі найшанобливішій шість центів теж!

Наліпив, поклав рядочком на столі — ніяк не пасує. Звичайно, що доліпив іще кілька марок найшанобливішому...

А ви як гадали? Сумління ж людина все-таки має!

ПРИЯТЕЛІ

Стільки горя на світі, а Приятелям нашим нічого — добре їм ведеться.

Старіються люди, хворіють. У цього сердечний припадок, у того жовчний міхур вирізали, той он із третиною шлунку по світі ходить, а в Приятелів ні апендициту, ні нежитю навіть найменшого.

У людей нестатки. Цьому з крамницею не повезло, той на акціях прогорів, там того з праці звільнили, — а в Приятелів заможньо. В час купили що треба, в час і продали. Живуть собі у палацах, по світу роз'їжджають.

Клопочуться люди дітьми: в цих син при іспитах завалився, в тих дочка з пройдисвітом повіялася, а в Приятелів діти — мов янголи, університети покінчали, добре поодружувалися.

Оце й кажу дружині: — Дивно воно влаштовано на світі божому. Люди, здавалося б, усі однакові, а доля різна. Одним те тільки й робиш, що співчуття висловлюєш, хоч не свати вони тобі й не куми, а Приятелям і симпатії висловити немає нагоди.

Скучні вони, правду кажучи.

СПАДОК

Помер мій приятель Клешко, царство йому небесне. Роботящий, заправний був.

Громаду осиротив і діточок дрібненьких.

Згадую оце друга, дітей і громаду жалю, а найбільше вже дружина його безталанна мені з ума не сходить. Мов билина сама посеред поля осталася, — думаю.

Та ось і вона надходить. Чорним серпанком біле личко окутане. На

рам'я людини якоїсь доброї сперлася. Сама тобі журба й печаль.

Підходжу, щоб стиснути руку; в горлі застрягли слова співчуття.

— Спасибі, — каже проникливо-розчулено. — Спасибі! А це Івась, наш давній друг родинний. На ложі смертному покійний його мені прирік. Про все подбав мій любий чоловічок. Нехай буде його остання воля!

ПРОМОВЕЦЬ

Він говорив довго, нецікаво й монотонно. Після двадцяти хвилин слухачі почали перешіптуватися, після півгодини — півголосом говорили, після години вставали з місць і пересідали до нових сусідів. Голова зборів декілька разів утихомирював публіку. Спершу мімікою, опісля пронизливим — пс-с-сс!, і врешті діловим: — Прошу заспокоїтися!

Усе це бентежило промовця і він іще більше заїкався, повторювався та мимрив щось незрозуміле собі під ніс.

Коли після години з наддатком закінчив, то кілька секунд панувала мовчанка, й тільки після неї пронеслися скупі й бліді оплески. Дехто піднімався вже, щоб вийти, коли нараз пронісся різкий плескіт долонь. Спершу плескала одна людина, опісля дві, три, десять, двадцять, уся зала.

«Біс!» — викрикнув якийсь чоловічий голос. «Біс!» — пронеслося пишання. «Біс!» — заскандували задні ряди. «Біс! Біс!» — звідусіль проривалися голоси.

Промовець спершу ніяково зашарівся, опісля здивовано вирячив очі. Від самого початку промови він не був певен ні її змісту, ні свого голосу.

Вклонився раз, вклонився вдруге, зробив навіть спробу зійти зі сцени, але оплески й вигуки «Біс!» — не вгавали.

Повернувся тоді назад. Промочив горло водою і почав промовляти наново, від початку.

З цього — наука: Не втрачай надії до кінця!

І друга наука: Якщо тобі щось не подобається, не ляпай долонями.

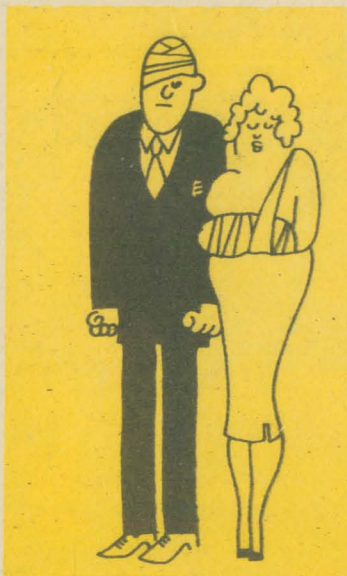
— Можете ви тихіше вити!! Уже давно одинадцять!..

ОБРАЗА

ГУМОРЕСКА

- Як же він вас обізвав?
- Зараз згадаю. Якоюсь... про молоко...
- Молокососом?
- Ні, гірше. Наче дояр, але не дояр...
- Може ссавець? Так? Ну, то яка ж це образа? Всі люди належать до класу ссавців, оскільки вигодовуються материнським молоком.
- Гм, та це ще не все. Він ще сказав, що я... перемат.
- Напевне, примат?
- Так, але ж я ніколи нікого мотом-перематом не обкладав.
- Примат — це теж не образа. Відома в біології система класифікації відносить до ряду приматів людей та мавп.
- Ну, це ще не відомо, хто людина, а хто мавпа! Я, наприклад, не бажаю бути приматом, і ви мене так не обзивайте, бо я теж можу... А головне, він облаяв мене нецензурними словами. Не хочу тут їх повторювати. Можу назвати лише друге слово: сцапієнс.
- Ви хочете сказати, сапієнс? Гомо сапієнс, так? У перекладі з латини це означає «розумна істота», тобто людина. Виходить, аніяких лайливих чи образливих слів він не вимовляв?
- Я відразу помітив, що ви його берете під свій захист. Теж мені адвокат вишукався! Видно по всьому, що ти така ж мавпа, як і він. Почекай, ми з тобою ще зустрінемося!

М. ВОЛОДКОВИЧ.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів:
«ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава,
«СТИРШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» — Скопле, «ОЙ-
ЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

Без слів.

АНГЛІЙСЬКІ СМІШИНКИ

— Я сподіваюся, ви не боїтесь мікробів, — сказав касир, виплачуючи гроші шкільній учительці не дуже чистими банкнотами.

— Не хвилюйтеся, — відповіла вона, — мікроби не зможуть жити на мою зарплату.

* * *

— Учені кажуть, що у принципі можлива війна, яка буде вестися при допомозі радіо.

— Так, я навіть уже тренуюся: витримав кілька жохливих радіопрограм.

* * *

Під час другої світової війни фашист хвалився високим бойовим духом в авіації:

— Наші льотчики горять бажанням здобути перемогу.

— Так, — зауважив офіцер піхоти, — але чому вони горять разом із своїми літаками?

* * *

Бізнесмен:

— Коли я вперше потрапив до Нью-Йорка, то в кишені мав лише один долар.

Інтерв'юєр:

— Як же ви витратили цей долар?

Бізнесмен:

— Заплатив за телеграму, в якій просив батьків вислати грошей.

* * *

— Не можу навіть уявити, — сказала обурено стара леді психіатрові, — чому моя родина привела мене до вас. Що поганого в тому, що я люблю млинці?

— Нічого поганого немає, — погодився лікар.

— Я й сам люблю млинці.

— Ах, як це добре! — зраділа леді. — В такому разі ви обов'язково повинні прийти до мене і подивитися мою колекцію. У мене всі скрині набиті млинцями.

Сержант:

— Ви голилися сьогодні вранці, Сміт?

Новобранець:

— Так, сер.

Сержант:

— Наступного разу ставайте ближче до бритви.

* * *

Гість:

— Чи знаєте ви он ту леді?

Хазяїн готелю:

— Звичайно, це відома кінозірка.

Гість:

— Вона часто зупиняється у вас?

Хазяїн:

— Так, кожного медового місяця.

* * *

Іноземець увійшов до ресторану в Нью-Йорку.

— Чи можу я прийняти замовлення? — спитав офіціант.

— Так, — відповів іноземець, — два-яйця і добре слово.

Офіціант приніс яйця і зібрався йти.

— А як же добре слово? — зупинив його іноземець.

Офіціант нахилився і прошепотів:

— Не їжте яєць...

* * *

— Ти був у лікаря, Джоне?

— Так.

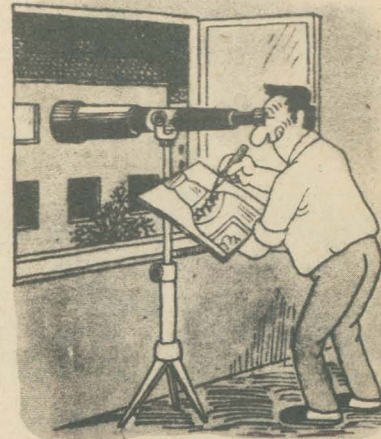
— І він знайшов, що у тебе є?

— Майже точно.

— Що означає — майже?

— У мене було три долари сорок центів, а він зажадав три.

Переклала з англійської
Нонна КОРНІЄНКО.

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З деяких пір у свідомість окремих відповідальних працівників Олександрійської міськради (Кіровоградська область) закралася думка, буцімто їм дозволено якщо не все, то, принаймні, дуже багато. Ця думка поступово переросла у глибоку переконаність, а переконаність — у вчинки, не сумнісні з перебуванням на відповідальних посадах. Про це розповідалося у фейлетоні «Вірність традиції» («Перець» № 12). В ньому ж висловлювалася думка, що Олександрійський міськком КП України не завжди принципово реагує на факти зловживань з боку службових осіб.

Секретар Кіровоградського обкому Компартії України Л. Ф. Кібець повідомив редакцію, що фейлетон «Вірність традиції» обговорений на бюро міськкому партії. Бюро визнало критику на свою адресу правильною. В прийнятому рішенні намічено конкретні заходи до поліпшення роботи з кадрами, підвищення їх відповідальності за

доручену справу. Працівники, котрі зловживали службовим становищем, суворо покарані.

Як відомо читачам із фейлетону, голова міськради Б. П. Меншиков і його заступник П. Л. Переушенко звільнені з посад. Окрім того, їм оголошено суворі догани із занесенням до облікових карток. Б. П. Меншикова також виведено із членів бюро міськкому партії.

Бюро зобов'язало міськраду вирішити питання про відшкодування збитків, завданих міській конторі зеленого господарства у зв'язку з ремонтом персональних автомашин Б. П. Меншикова і П. Л. Переушенка.

Позбувся незаконно придбаної автомашини колишній голова міської планової комісії М. І. Терещенко. Йому Меншиков видав липову копію неіснуючого рішення міськради, що начебто тому «Жигулі» виділялися поза чергою як учаснику війни (М. І. Терещенко народився в 1938 році). Рішенням народного суду автомобіль вилучено, а самого Терещенка бюро Олександрійського міськкому партії виключило з членів КПРС.

НА ЯЗИЦІ...

Хвалився зафермою Лука:
— У мене буде молоко!
Бо я секрет пізнати зумів —
На язиці воно в корів.
Від пайки силосу скупі
Однак не ліпшають надії...
Де ж молоко усе-таки?
На язиці... Але в Луки.

ПОЗДОРОВИЛИ ЯКУБА...

У сільраду раз Якуб
Привіт дівчавий куб,
Змійовик іржавий вінс
І промовив: «Хай їм біс!»
Поздоровили Якуба,
В брукт здали одразу ж куба.
...Посміхаючись, Якуб
Лле закуску в новий куб.

Валентин ПИСАНСЬКИЙ.

Літературна ПАРОДІЯ

БЕЗКОРИСНА БУЗИНА

Бузина...
Безкорисна вона.
То ж не треба її забувати.
Хто не знає звіробою — той
не рубаний в герці.
Ти зірви хоч стеблинку,
приклади...
Григорій КРИВДА,
збірка «За відрогами літ».

Бузина...
Щоб добавилось сил,
Затяглися всі рани,
Треба з неї вживати кисіль
На вечерю й сніданок.

До вподоби мені й звіробій,
Квіт найвищої проби.
З нього роблять цілющий напій,
Коли хворі суглоби.

А ромашку, наприклад, візьміть,
Полікує на диво.
Її треба тоді відварити,
Щоб їси що шкідливе.

Я чимало іще натворю,
В мене вистачить вміння,
Про цілющі плоди, про кору,
Про траву і коріння.

Дуже раджу: знайдіть-таки час
Над рядками помарити.
Особливо тоді, як у вас
Шлунок хворий, не варить.

Віталій ГУНЬКО.

«Громадянин Пиріг наїхав на мене човном і
наніс смертельні травми, втопив мене і втік. Те-
пер мені порадьте, що я повинен робити».

(Із скарги).

«Директор школи займається бродяжництвом
по шкільному подвір'ю, кочегарці, де і збирає
незаконні матеріальні прибутки».

(Із заяви).

Надіслав М. КУХАРЧУК.

«Як серед великої рогатої худоби (корів і бич-
ків), так і серед малої рогатої худоби (овець і
кіз) ведеться масова робота по стеленню і на-
бору м'яса на добу».

(Із доповіді).

Надіслав І. НАДИЧ.

«Громадяни Стрия!
Хто знайшов радіоприймач виду «Сокол» мо-

дель 403 з тріщиною на шкалі на Площі Пере-
моги 23 числа в неділю в 14 год. 30 хв. прошу
повернути зв'язку з тим що воно несправне і
потребує гарантійного ремонту».

Надіслав Л. ТОМОШ.

«Протягом шести років керівництво заводу за-
лізо-бетонних конструкцій (директор Юрій Яко-
вич Москвін) палець об палець не вдарило, щоб
налагодити незадовільний протипожежний стен,
особливо на матеріальному складі».

(Із газети).

Надіслав І. СОРОЧЕНКО.

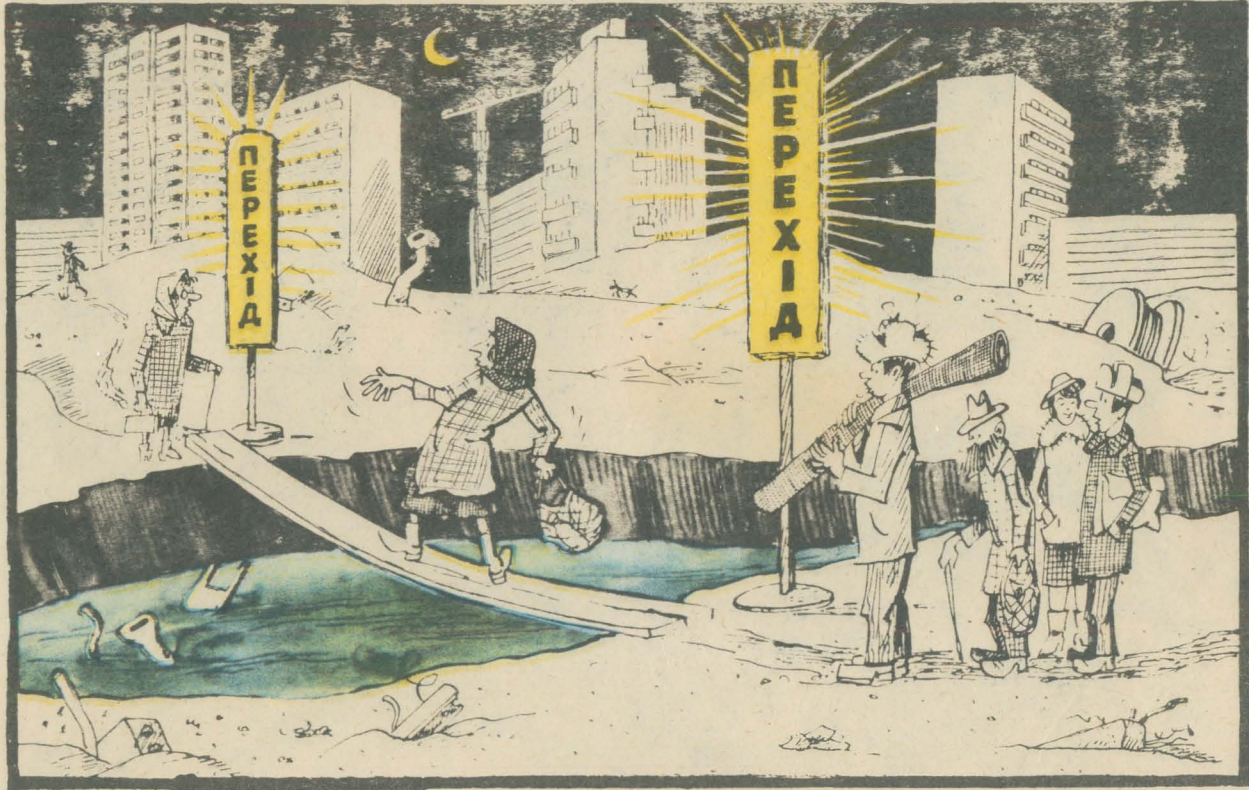
«Я викликав по телефону вентиляцію для
устранення дощу, що лив на голову робочих че-
рез її дірки».

(З пояснення майстра).

Надіслав Н. КЛИМЕЦЬ.

Отсканирован reduktorer
для rutracker.org

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Потурбувались...

Отсканирован reduktorer
для rutracker.org

СВИТИНА І КОЖУХ

Це було ще тоді, коли селяни жили одноосібно.

Біля колодязя зустрілися дві куми.

— Ой боже мій, — каже одна, — такий мороз,
а наші чоловіки поїхали в далеку дорогу.

— Та я за свого не журюся, — каже друга. —
Я йому свитину коло печі нагріла, він одягнувся в
тепле і вже, певне, не змерзне.

— Ой лишенько, а я внесла з комори холодний
кожух і валянки. Мабуть, загине бідолаха на тако-
му морозі.

Повідомив О. А. ВАКУЛА.

с. Гроза
Шевченківського району
Харківської області.

НУ ЙЩО!

Жінка каже чоловікові:
— Чи не відніс би ти листа на пошту?..

— Та ти що? Дощ ллє як з відра... Та в таку
погоду добрий хазяїн собаку на вулицю не ви-
пустить...

— Ну й що?.. Я ж не прошу тебе брати з со-
бою собаку.

Повідомила Т. СОЛОХА.

с. Тернувате
Запорізької області.

НА СКЛАДІ

— Ти що тут робиш? Крадеш?
— Ні...
— А що?

— Та нічого...
— Ну, тоді йди додому.
— Зачекай, мішок докладу...

Повідомив І. ПІДЛУЦЬКИЙ.

с. Мурафа
Краснокутського району
Харківської області.

МІГ БИ...

— Так яку суму ви зашахраювали за п'ять ро-
ків роботи в ресторані? — запитує слідчий.

— Не так мало, не так і багато... — ухилиється
від відповіді колишній ресторанний працівник.

— Ну, а на ту суму ви б могли купити «Вол-
гу»?

— Волгу? Та, мабуть, міг би... Але навіщо мені
стільки води?..

Повідомив Р. ДЕМЧУК.

смт Зарічне
Ровенської області.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 2 (1092)
(на українському мові).
Виходить двічі на місяць.
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 16. 12. 80. Підписано до друку 02. 01. 81. БФ 12101. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.000.000. Зам. 06148.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передрукуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

МЕДУЗА-ГОРГОНА XX СТОЛІТТЯ